

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 726. Usque Ad Annum 813

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117859

§.48. S. Stephani Martyrium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66091)

Sæcul. VIII. simul atque animi pulchritudine floren-
 A. C. 767. tes (quos postea invidiæ œstro percitus
 interfecit) vocari jubet. Cum ergo ipso
 cœnante venissent, dixit: *Ite ad Præto-
 rium, & meo nomine ad Auxentianum
 Stephanum dicite: Vides quantum tui
 cura afficiar, ut qui tibi ex ipsis mortis
 faucibus erepto vitam concesserim. Tan-
 dem igitur aliquando voluntati mea
 obsequere. Adjecit: Non quidem me fu-
 git, quin homo contumax ad contumelias
 potius nobis inferendas prorupturus sit.
 Tunc vero a vobis & a fronte & a ter-
 go eum tamdiu verberari volo, quoad mi-
 sere animam efflaverit. Duo illi fratres
 cum ad Prætorium venissent, Sancto Vi-
 ro quidem, quæ jussi fuerant, exponunt,
 sed in fide firmissimum experti, petita
 Benedictione ejus pedes osculati sunt.
 Ad Imperatorem reversi dixerunt: *Mi-
 serum illum in pristina sententia perstan-
 tem tot plagis proscidimus, ut nunc Spi-
 ritus pene expers jaceat. Certe crastina
 inter vivos non erit. Fabulam effusissi-
 mo risu excepit Constantinus, & amplius
 ingurgitationi indulsit.**

§. XLVIII.

S. Stephani Martyrium.

p. 516. Sanctus Stephanus sub auroram coacto
 ad se Monachorum agmine ultimum
 vale dixit, agonem suum precibus eo-
 rum

rum commendavit, tolli sibi sacram epomidem, atque deinde Analabum cum loro jussit. Cucullum quoque exuere volenti dixerunt; convenire, ut in pretioso habitu Monastico moreretur. At ille respondit: *Athletam nudum luctari decet, & præterea æquum non est, sanctum Habitum a furente populo contumelia affici.* Ergo pelliceum duntaxat pallium retinens, & cum fratribus sedens de rebus, quæ ad salutem pertinebant, colloquebatur. Imperator, certior factus, duos fratres sibi fuisse mentitos hora ferme octava strato se proripit, ad aulæ Vestibulum currit, exclamans: *O vim mihi illatam! nemo est, qui mihi opituletur! quid mihi cum immemorandis istis?* Tum compotatoribus suis ad convivium & sacra Bacchi strenue redeuntibus ait: *Non sum Dominus vester, non sum Imperator. Alium habetis, cujus pedes lambitis, & Benedictionem petitis. Nemo in me obsequiosus est, ut illo de medio sublato animum meum reficiat, & recreet.* Illis quisnam hic esset sciscitantibus, respondit: *Stephanus Auxentianus est, hominum nefandorum princeps.*

Nondum Stephani nomen ad eorum aures totum pervenerat, jamque horrendo clamore omnes, ut erant, ad carcerem Prætorii concurrunt vociferantes: *Date nobis Stephanum Auxentianum!*

Hist. Eccles. Tom. X.

Y

IIIe

Sæcul. VIII.
A. C. 767.

p. 517.

Sæcul. VIII.
A. C. 767.

p. 518.

Ille intrepido animo occurrens, *ego sum,* inquit, *quem quæritis.* Ipsi vero illico Virum Sanctum arripiunt, in terram alidunt, vincula ferrea, quibus pedes ejus adstringebantur, funibus innectunt, ad publicam viam raptant, calcibus in eum insilientes, saxis impetentes, fustibus caput totumque corpus diverberantes. Cum per primam Prætorii portam diriperetur præter S. Theodori Oratorium, manibus humi fixis se sustentans, sublato aliquantum capite & elevatis in Cælum oculis ultimum adorationis munus Martyri persolvit: Quod ex sanguinariis illis hominibus aliquis, Philomatius nomine, conspicatus, exclamavit: *Videtisne? nefandus iste tanquam Martyri mori cupit!* Hæc locutus ad siphones, qui illic erant, ut in subitis incendiis adhiberentur, decurrit, avulsum ab eis haud parvum lignum trahit, Sanctum Virum quam vehementissime potest in cerebri membrana ferit, ac protinus interimit. Sed ecce, Dei vindictam! simul atque feriit Philomatius, ipse quoque in terram, Diabolica plaga percussus, ruit, dentibus horrendum in modum stridens, nec ante mortem ab hoc flagello liberatus est.

S. Stephani
Junioris
cruciatus.

Adhuc tamen furibundum vulgus S. Martyris corpus raptabat. Latera ad saxa offendentiæ conterebantur, digiti una-

unacum unguis avellebantur, spargebatur sanguis, unus e scelestis illis gravissimum lapidem utraque manu acceptum in ipsius ventrem injecit, quo rupto confestim abdita viscerum compages in terram effusa trahebatur. Mortuum enim percutiebant non viri duntaxat sed etiam mulieres, imo & pueri, ludo literario relicto (sic enim Imperator jussit) lapidibus defunctum insectabantur. Ac quisquis in eum, dum raptaretur, incidens lapidem non jecisset, Imperatoris hostis censebatur, & pœnas dabat. Cum ad Bovis locum Martyrem trahentes pervenissent, caupo quidam pisces coquens, vitæ usura adhuc eum frui arbitratus assumpto flagrante titone in calvaria ipsum ferit, ac repente confRACTO occipitio cerebrum fluere cœpit. Theodorus autem quidam vir pius a tergo sequens simulato lapsu cerebrum collegit, & furtim in sudariolo excepit. Tum furentium vestigiis insistit, ut cerneret, quonam tandem Martyris reliquias projicerent. Exinde flagitiosa illa turba accessit ad Monasterium, in quo erat S. Viri soror, volens eam compellere, ut egrederetur, & fraternum corpus saxis peteret. Verum illa in obscurum quoddam sepulchrum sese abdens hujusmodi facinus effugit. Tandem Martyris cadaver in foveam projiciunt,

Sæcul. VIII.
A. C. 767.

Cang. 1. C. P.
p. 82. vit. p.
520.

p. 521.

Y 2

Sæcul. VIII. A. C. 767.

Cong. C. P.
L. IV. p. 150.

Mart. Rom.
28. Nov.

p. 523.

ciunt, ubi prius Ecclesia S. Pelagii Martyris steterat, quem locum deinde Imperator ad mortem damnatorum & paganorum sepulchrum esse iusserat. Postmodum ad Tyrannum reversi, quam strenue rem gessissent, referunt. Ille lætissimus ad mensam latrones invitavit, & horrendam lanienam per ordinem rei peractæ audiens magnopere ridebat.

S. Stephanus junior (ita enim nominatur, ut a primo hujus nominis Martyre discernatur) anno Salutis 767. vigesima octava Nov. nobilissimo Martyrio perfunctus est, annos natus quinquaginta tres. Atque ea die Ecclesia ejusdem memoriam colit. Porro pius ille Theodorus, qui partem cranii & cerebri collegerat, ad Monasterium beati Dionysii profectus has sacras Reliquias Abbati dedit, qui eas in Ecclesiæ Sanctuario secreto occultavit. Verum interjecto aliquo tempore Theodorus apud Imperatorem accusatus, quod Imagines adoraret, exilio mulctatur, atque cum uxore & liberis in Siciliam Insulam ablegatur.

§. XLIX.

Constantinus Patriarcha Constantinopolitanus degradatus & capite plexus.

Eodem anno 767. sexta Octobr. Indictione sexta ineunte, Imperator Constanti-